

szürke, belső szegélyén vöröses-sárga. A csápbunkó alul rozsdasárga. Kifeszítve 25—30 mm.

Magyarországon június és júliusban országszerte gyakori. Színeződése általában kissé sötétebb mint az *A. lineola*-é.

A pete hosszúkás, sárgás. A hernyó halványzöld, hátán sötét, oldalt fehér vonallal és a lábai fölött sárga sávval. A hernyó májusig pákhordón (*Aira montana*), komocsinon (*Phleum pratense*) és egyéb fűféléken található. A báb sárgás-zöld, fejevége csak kissé hegyes.

Termőhelyei: Budapest, Nagyvárad, Beél, Rézbánya, Székelyhid, Eger, Parád, Pécs VI. 18—VII. 31, Sopron VII—VIII, Pozsony VII, N.-Lévárd, Tavarnok VI—VII, Verebély és Zsarnóca VI. 3—VII. 9, Selmeczbánya VI—VIII, Szliács, Rozsnyó VII. 6, Kocsócz, Kiczulahegy, Gölniczbánya VI. 15—VII. 15, Igló VI. 29—VII. 11, Szepesolaszi, Magas Tátra VII. 6, Eperjes, Kassa, Bresztó, Ungvár, Előpatak, Nagyszeben VIII. 7, Nagyg, Lipik, Vinkovec, Josipdol, Velebit, Fiume és Dalmácia.

Előfordul az összes szomszéd országokban: Alsó-Ausztria és Morvaország (VI—VII), Felső-Ausztria és Galiczia (VII), Karinthia és Oláhország (VII—VIII), Szilézia (VI—VII).

Elterjedési köre Finnországtól Algirig és Teneriffától az Uralig terjed.

Különfélék.

† *Ganglbauer Lajos*. Június 5-én elhunyt a Bécs közelében fekvő kies Rekawinkelben GANGLBAUER LAJOS, a bécsi természettudományi múzeum állattani osztályának igazgatója. GANGLBAUER halálával a bogártan egyik legkiválóbb művelőjét veszítette el. Kiváló munkáival Európaszerte híressé tette nevét, „Die Käfer von Mitteleuropa” című, sajnos most már befejezetlen maradt munkájával pedig az elsők közé emelkedett. GANGLBAUER 1856. évi október hó 1-én született Bécsben, ahol elemi, gimnáziumi és egyetemi tanulmányait is végezte. A tanári oklevél megszerzése után rövid ideig mint tanár működött a bécsi akadémikus gimnáziumon, míg 1880-ban az udvari múzeumhoz asszisztenssé ki nem nevezték. A múzeumban azután elég gyorsan haladt előre, 1885-ben segédőr, 1893-ban őr, 1897-ben II. oszt. őr, 1899-ben I. oszt. őr, 1904-ben az állattani osztály vezetője és 1906-ban annak igazgatója lett, 1908-ban pedig a kormánytanácsosi címet kapta. Számos tudományos egyesület levelező tagjává választotta, 8 társaság pedig tiszteleti tagságával tüntette ki; a bécsi csász. tudományos akadémiának levelező tagja volt. GANGLBAUER érdeme, hogy a bécsi múzeum bogárgyűjteménye ma egyike

az elsőknek és legnagyobbaknak. A gyűjteményt nagygyá elsősorban vasszorgalmával tette. A legnagyobb anyagot nyári gyűjtőútjairól hozta, a többit részben csere útján, de leginkább a meghatározásért kapta, mert bizony a gyűjteménynek vétel útján való gyarapítására csak nagyon csekély évi összeg állott rendelkezésére. Gyűjtőkirándulásait leginkább az Alpokba tette, évről-évre ezek más és más vidékét kutatta, csak két ízben irányította gyűjtő útját hazánkba és pedig egyszer Herkulesfürdő vidékére, máskor pedig a Radnai havasokra, mely alkalmakkor azonkívül még a Déli-Kárpátok néhány pontját is meglátogatta. A Radnai havasokon kitűnő eredménnyel gyűjtött, itt alkalmazta legelőször a most már általánosan ismert új gyűjtőmódokat, a melyek révén számos felfedezést tehetett. Erről a kirándulásáról külön közleményben is beszámolt. Munkái többnyire egyes nemek, csoportok vagy családok feldolgozásai, — kivétel nélkül ma is elsőrendű és alapvető forrásmunkák; még a legelső, az Oedemeridák és Cerambycidák meghatározó táblázatai, ma is jók, helytállóak. Ezt pedig kitűnő szemének és érzékének köszönhetette, melylyel a rendszertanilag fontos bélyegeket mindig megtudta találni. Kiválóak rendszertani munkái is, az ezekben lefektetett bogárrendszertel kevés módosítással majdnem mindenütt elfogadták és követik. GANGLBAUER egészsége mintegy két év előtt megtört, erős szervezete eleinte diadalmaskodott a betegségen, humoros, jókedvű modora, szeretetreméltó egyénisége a szemlélőben a kór semmi nyomát nem engedte észrevenni. Az utolsó esztendőben kétszer végeztek rajta súlyos sebészi műtétet, mely ideiglenes javulást hozott ugyan és időről-időre munkaképessé is tette GANGLBAUER-t, úgy hogy a nem régen a múzeum részére megszerzett híres HAUSER-féle bogárgyűjteménynek a múzeumi gyűjteménnyel való egyesítését részben még elvégezhetette, de nem bírta sokáig, pihenni küldték Rekawinkelbe, a hol azután nemsokára örökre behunyta szemét. Hült tetemét a preszbaumi temetőben helyezték örök nyugalomra. — Emléke örökké élni fog, mi pedig, a kik ismertük, kik barátságát meg tudtuk becsülni, nagy tudását csodálni, mindig szeretettel fogunk ő reá visszaemlékezni.

CSIKI ERNŐ

Egy falánk Mantis religiosa. Tavaly nyáron a Német völgyben egy érdekes jelenséget figyeltem meg, mely az imádkozó sáskának falánkságát és így hasznát is igazolja. *Eryngium campestre*-ről gyűjtöttem virágmegporzó rovarokat, a midőn az egyik *Eryngium*-tővön két sajtáságos helyzetben levő rovarra lettem figyelmes. Midőn közelebbről megnéztem őket, láttam csak, hogy mindakettő egy a növénybe kapaszkodott és hátával lefelé fordult *Mantis religiosa* karmai között volt. A sáskát azért nem vettem észre, mert színe annyira hasonlított az *Eryngium* fakó-zöld színéhez és ő maga is oly hely-